

IV

Izkrāsotas sejas un gari mati

Diena vilkās gausi – no rītausmas līdz mijkrēslim, kas ātri satumsa, un pie šā dienas ritējuma viņi pierada visdrīzāk. Rītos viņus priecēja spožā saule, plašā jūra un spīrgtais gaiss, spēles veicās, pārpilnajā dzīvē cerība nebija vajadzīga un tā aizmirsās. Ap dienas vidu gaismas straumes lija gandrīz stāveniski, spodrās rīta krāsas blāvi lāsvoja, bet karstums – it kā saule, uzkāpusi zenītā, triektu to lejup – cirta kā dūres sitiens, un viņi saduga, iebēga ēnā un tur atgūlās, pat aizmīga.

Visādas dīvainības notika dienvidū. Viznīgā jūra kāpa uz augšu, sadalījās gluži neiespējamos lāņojumos; korallu rifs līdz ar retajām, nīkulīgajām palmām uz pauguriņiem pacēlās debesīs, sāka trīsuļot; palmas izrāvās, izplūda kā lietus lāses pa stiepli, dīvaini pavairojās kā pretspoguļu rindā. Reizēm zeme pēkšņi parādījās tur, kur nekādas zemes nebija, un tad bērnu acu priekšā izgaisa kā ziepju burbulis. Ruksis zīmīgi visu to iztulkoja un nosauca par mirāžu; tā kā neviens nevarēja aizklūt līdz rifam, pārpeldot lagūnu – to apsargāja rijīgās haizivis –, zēni aprada ar šiem brīnumiem un tos vairs neievēroja, tāpat kā neievēroja teiksmainās, margojošās zvaigznes. Dienvidū vīzijas izzuda debesīs un

saule dzēlās lejup kā ļauna acs. Tad pret vakaru mirāža nokritās un apvārsnis zem rietošās saules stiepās zils un līdzens. Atkal uznāca vēsums, kaut gan tumsas draudu apēnots. Un, tikko saule nogrima, tumsa uzklupa salai kā gaismas žņaudzēja un būdas zem tālajām zvaigznēm apsēda bailes.

Tomēr ziemeļeiropiešu nodarbību, spēļu un azaidu ierastība traucēja viņiem pilnīgi pielāgoties jaunajam ritmam. Mazais Pērsivals, ielīdis būdā agri, palika tur divas dienas – sarunājās pats ar sevi, dziedāja, raudāja –, viņi pat nodomāja, ka sajucis, un tas viņiem likās uzjautriņoši. Viņš iznāca no būdas novājējis, apsarkušām acīm, nobēdājies; kopš tā laika šis puisēniņš reti spēlējās un bieži raudāja.

Mazākos zēnus tagad apzīmēja ar vispārīgu nosaukumu – “sīkie”. Ralfs bija garākais, pārējie augumā aizvien īsāki – līdz pašam mazākajam. Un, lai arī likās apstrīdami, kur ierindot Saimonu, Robertu un Morisu, ikkatrs bez pūlēm noteica, kurš ir “lielais” un kurš – “sīkais”. Neapšaubāmi “sīkie” – ap gadiem sešiem – dzīvoja īpašu, vienlaikus spraigu un neatkarīgu dzīvi. Gandrīz visu dienu viņi ēda, bez jebkādas izvēles raudami augļus, kurus varēja aizsniegt. Viņiem pastāvīgi sāpēja vēders un bija caureja. Viņi ārkārtīgi baidījās no tumsas un šausmās spiedās cits pie cita. Daudzas stundas viņi pavadīja baltajās smiltīs pie mirdzošā ūdens, rotaļādamies vienkārši un bezmērķīgi. Viņi raudāja un sauca pēc mātes daudz retāk nekā to varēja gaidīt; viņi bija stipri iedeguši un viscaur novārtējušies netīri. Viņi tūlīt saskrēja, izdzirduši gliemežraga skaņas, – daļēji tāpēc, ka to pūta Ralfs, bet Ralfs it kā saistīja viņus ar

pieaugušo varas pasauli, daļēji viņiem sagādāja izpriecu pašas sanāksmes. Taču vispār viņi reti plijās virsū lielajiem un turējās savrup, nodevušies savām svarīgajām izjūtām un darīšanām.

Uz sēkļa pie upītes viņi cēla smilšu pilis. Pilis bija apmēram pēdu augstas, izrotātas gliemežvākiem, novītušām puķēm un neparastiem akmentiņiem. Tās apjoza sarežģīts robežstabu, ceļu, vaļņu, dzelzceļa līniju loks, kas savu jēgu atklāja vienīgi vērotājam, kurš nometies tupus. Mazie tur spēlējās – ja arī ne pārāk priecīgi, toties sasprindzinātā uzmanībā; parasti vienu pili cēla ne vairāk kā trīs mazuli.

Trīs spēlējās tur arī patlaban; Henrijs bija vislielākais. Viņš bija attāls radnieks tam puisēnam, kura seju klāja tumšsarkanā dzimumzīme un kurš vairs nebija redzēts kopš lielā ugunsgrēka, bet Henrijs vēl nesaprata notikušo, un, ja viņam kāds teiktu, ka radnieks aizlidojis uz mājām ar lidmašīnu, viņš nemaz nesatrauktos un tūlīt noticētu.

Henrijs šo pēcpusdienu bija tāds kā izriķotājs, jo abi pārējie bija Pērsivals un Džonijs – vismazākie salā. Pērsivals bija pelēks kā pelēns un nebija licies visai glīts pat paša mātei; Džonijs bija samērīga auguma, gaišmatains un pēc dabas kauslīgs. Taču patlaban viņš paklausīja Henrijam, tāpēc ka bija aizrāvis ar spēli, un visi trīs pietupušies satīcīgi rotaļājās.

No meža iznāca Rodžers un Moriss. Viņi bija nodežurējuši savu laiku pie ugunskura un tagad devās peldēt. Rodžers soļoja taisni pa pilīm, sabradāja tās, samīdīja puķes, izspēra salasītos akmentiņus, Moriss zvaigādams viņam sekoja un pabeidza postīšanu. Trīs

mazie mitējās spēlētis un skatījās uz viņiem. Taču tie robežstabi, kurus viņi nupat taisīja, nejauši bija palikuši neskarti, tāpēc neviens nepacēla balsi. Tikai Pērsivals sāka šņukstēt, jo viņam acī bija iebirušas smiltis, un Moriss steidzās projām. Iepriekšējā dzīvē Moriss reiz bija saņēmis sodu par to, ka iesviedis smiltis acīs mazākam, un tagad, lai arī blakus nebija vecāku – pārmācītāju rokas, Morisu tomēr māca bažas. Domās neskaidri veidojās kaut kas līdzīgs atrunai. Viņš nomurmināja, ka laiks nopeldēties, un steigšus aizskrēja.

Rodžers pakavējās, vērodams mazos. Viņš nebija manāmi iededzis kopš nokļūšanas salā; melno matu šķipsnas, kas krita uz pieres un kakla, it kā piedienējās nīgrajai sejai, kura agrāk likusies tikai noslēgta, tagad gandrīz vai biedēja. Pērsivals mitējās šņukstēt un ņēmās atkal spēlētis – asaras bija izskalojušas smiltis. Džonijs lūkojās uz viņu ar zilām actiņām, tad sāka sviest gaisā saujām smiltis, un Pērsivals atkal ieraudājās.

Henrijam bija apnicis rotaļāties, un viņš aizklaiņoja gar krastu. Rodžers lēnām sekoja, bet turējās zem palmām. Henrijs klimta tālu no palmām un ēnas, viņš vēl bija mazs un dumjš un neslēpās no saules. Viņš nogāja lejā pa krastu un apmetās ūdens malā. Bija Klusā okeāna spēcīgais paisums, un ik pēc pāris sekundēm ūdens rāmajā lagūnā mazliet pacēlās. Kaut kas dzīvoja pašā ūdens malā – sīkas, caurspīdīgas radībiņas uzplūda līdzīvi viņiem pameklētis smiltīs. Ar smalkiem maņu orgāniem tās pārbaudīja jauno lauku: varbūt tur, kur pēdējā uzbrukumā nekā nebija, pēkšņi ir barība – putnu izmetumi, kukainīši, visādas sauszemes dzīves atbīras.

It kā ar dīvaina grābekļa neskaitāmiem zobīņiem caurspīdālas izgramstīja smiltis.

Henrijam tas likās aizraujoši. Viņš bakstīja smiltis ar nobalinātu un apvārtītu stibiņu, arī viņu izskalotu, un centās ievirzīt pēc sava prāta mazo atkritumu novācēju pūliņus. Viņš izraka smiltīs grāvīšus, tos piepildīja paisums, un Henrijs iedzina tajos savus pakļautos. Vai pamiris aiz laimes, viņš izbaudīja kundzību pār dzīvām radībām. Viņš sarunājās ar tām, skubināja tās, izrīkoja. Paisums spieda Henriju kāpties atpakaļ, pārplūdināja viņa pēdas un radīja ezeru tur, kur padotie bija atraušies viņa neierobežotā varā. Henrijs notupās ūdens malā, noliecās, mati krita viņam pār pieri, acīm, un pēc pusdienas saule raidīja uz viņu neredzamu bultu sīpas.

Rodžers nogaidīja. Sākumā viņš paslēpās aiz resna palmas stumbra, bet Henrijs bija tik skaidri redzami nodevies savai nodarbei, ka Rodžers beigu beigās nemaz vairs neslēpās. Viņš iznāca no slēpņa un visgarām aplūkoja krastu. Pērsivalds bija raudādams aizgājis un pilis ieguvis laimīgais Džonijs. Tas sēdēja starp pilīm, lalināja un svieda smiltis virsū iedomātam Pērsivaldam. Aiz Džonija Rodžers redzēja laidu un ūdens šļakatu atspulgus – līcī peldējās Ralfs un Saimons, un Ruksis, un Moriss. Rodžers uzmanīgi ieklausījās, bet dzirdēja tikai viņu klaigas.

Pēkšņa vēja brāzma sašūpoja palmas, to lapotne nodrebēja un nolīgojās. No zara sešas pēdas virs Rodžera notrūka riekstu čemurs – šķiedraini kami, katrs regbija bumbas lielumā. Tie smagi būkšķēja visapkārt, taču viņu neķēra. Rodžers nemaz nedomāja glābties, tikai pagrieza skatienu no riekstiem uz Henriju.

Palmas auga uzskalotā joslā, un daudzas palmu audzes bija izvilkušas no augsnes akmentiņus, kas senāk gulējuši smiltīs citā krastā. Rodžers pieliecās, pacēla akmentiņu un svieda Henrijam, bet tā, lai netrāpītu. Akmens – šis aizlaiku simbols – nosvilpa piecus jardus pa labi no Henrija un iekrita ūdenī. Rodžers salasīja riekšavu akmentiņu un sāka mest. Taču ap Henriju palika aploce kādu desmit jardu diametrā, kur Rodžers neuzdrikstējās tēmēt. Tur neredzams, bet stingrs valdīja iepriekšējās dzīves aizliegums. Tupošais bērns atradās vecāku, skolas, policijas un likuma aizsardzībā. Rodžera roku apvaldīja civilizācija, kas neko par viņu nezināja un bija satriekta drupās.

Ūdens plunkšķēja, un Henrijs saausījās. Viņš pameta klusās caurspīdaldas un kā seters glūnēja uz arvien plātāk izplūstošo apļu vidu. Akmentiņi krita gan vienā, gan otrā pusē Henrijam, un viņš paklausīgi grozīja galvu, tomēr nepaspēja ieraudzīt akmeņus lidojumā. Beidzot viņam tas izdevās, un viņš priedīgi paskatījās apkārt, meklēdams draugu, kas nolēmis viņu paķircināt. Taču Rodžers atkal ierāvās aiz stumbra; piespiedies pie tā, viņš ātri elpoja un miedza acis. Bet Henrijs jau bija zaudējis interesi par akmeņiem un aizklaiņoja projām.

– Rodžer...

Džeks stāvēja jardus desmit attālu zem palmas. Rodžers atvēra acis, ieraudzīja viņu, un vēl tumšāka ēna pārslīdēja pār melnīgsnējiem vaigiem, bet Džeks neko neievēroja. Viņš bija iekaisis, nepacietīgs, māja ar roku, un Rodžers piegāja pie viņa.

Smilšu aizdambētajā upes grīvā bija izveidojies tāds kā līcis – mazs ezeriņš, aizaudzis ar ūdensrozēm un

asām niedrēm. Tur gaidīja Sems un Ēriks, un vēl Bils. Džeks iegāja pavēnī, nometās ceļos pie ezera un attina divas lielas lapas. Vienā bija baltie māli, otrā – sarkanie. Blakus – pārogļojies sprungulis.

Darbodamies Džeks paskaidroja Rodžeram:

– Saost tās mani nesaož. Bet droši vien redz. Redz kaut ko iesārtu krūmājā.

Viņš notriepa seju ar māliem.

– Ek, ja būtu vēl zaļš!

Viņš pagrieza pret Rodžeru pusizkrāsotu seju un atbildēja uz Rodžera skatienā jaušamo neizpratni:

– Medībām. Tāpat kā karā. Nu, zini – maskēšanās. Lai izskatās pēc kaut kā cita...

Viņš neatlaidīgi centās to ieskaidrot Rodžeram.

– Nu pēc tauriņiem uz koka stumbra...

Rodžers saprata un nopietni palocīja galvu. Dvīņi, par kaut ko uztraukušies, piegāja pie Džeka. Džeks viņus aizraidīja:

– Vācieties!

Viņš noberzēja ar melno sprunguli šķirtni starp sarkano un balto plankumu uz sejas.

– Tomēr ne! Nāksiet man līdzi!

Viņš paskatījās uz savu atspulgu un jutās vilies. Noliecās, piesmēla pilnas sauļas remdenā ūdens un visu nomazgāja. Atkal parādījās vasarraibumi un rudās uzacis.

Rodžers grīni pasmaidīja.

– Nemaz neizskatījās slikti.

Bet Džeks jau iedomājās sev jaunu seju. Vienu vaigu un plakstiņu viņš nozieda baltu, otru sejas pusi izkrāsoja sarkanu un šķērsām – no labās auss līdz kreisajam

žoklim – uzšņāpa ar melno sprunguli. Tad atkal ielūkājās ūdenī, bet no viņa elpas tas savirmojās.

– Semērik! Kokosriekstu! Tukšu!

Viņš nometās uz ceļiem un pasmēla ar čaulu ūdeni. Apaļš saules lāsums krita uz viņa sejas un ūdens dziļumā iespulgojās kā spožs spogulis. Viņš izbrīnījies raudzījās – ne vairs sevī, bet biedīgā svešniekā. Pēc tam izlēja ūdeni, gavilējoši iesmējās un pielēca kājās. Pie ezeriņa tagad rēgojās kalsns stāvs ar masku sejas vietā; maska saistīja skatienus un šausmināja. Džeks sāka lēkāt, viņa smiekli izvērtās asinskārā rēkoņā. Viņš pielēca tuvāk Bilam – un maska jau dzīvoja savu patstāvīgu dzīvi, Džeks slēpās aiz tās, atmetis jebkādu kaunu un nedrošību. Gaisā šūpojās sarkanbalti melns vieplis, tas slīdēja, palēcās, nākdams Bilam virsū. Bils iespurdzās, tad pēkšņi apklusā, pagriezās un iebēga krūmājā.

Džeks metās pie dvīņiem.

– Pārējie lai nostājas ierindā! Ejam!

– Bet...

– ...mēs...

– Ejam! Es piezagšos un kā duršu...

Maska apbūra un pakļāva viņus.

Ralfs izbrida no ūdens, pārskrēja pāri liedagam un apsēdās ēnā zem palmām. Gaišie mati lipa viņam pie pieres, viņš tos atbraucīja. Saimons peldēja, kūlādams kājas, bet Moriss mācījās nirt. Ruksis klīda gar krastu, smiltis kaut ko meklēja, pacēla, vienaldzīgi nometa. Dīķīšus, kas viņam tik ļoti patika, bija pārklājis paisums, un viņš gaidīja, kad ūdens kritīsies. Tad viņš ieraudzīja Ralfu zem palmām, pienāca klāt un apsēdās blakus.

Ruksim vēl bija saglabājušās īsbikšu atliekas, tuklais rumpis zeltaini iededzis, un brilles joprojām nozibsnāja, kad viņš kādam pievērsa skatienu. Viņam vienīgajam visā salā mati it kā neauga. Visi zēni purināja garas pinkas, bet Rukša galva bija tik tikko apaugusi, it kā tai pienāktos būt plikai un šim plānajam apmatojumam vēlāk vajadzētu noiet tāpat kā samtainajai kārtiņai no briedēna ragiem.

– Es ir domājis par pulksteni, – viņš sacīja. – Mēs var iztaisīt saules pulksteni. Iedurt zemē nūju un...

Paskaidrot ar to saistītos sarežģītos matemātiskos aprēķinus būtu bijis pārāk nogurdinoši. Ruksis tikai izdarīja dažus apļveida vēzienus.

– Un vēl var iztaisīt lidmašīnu un televizoru, un tvaika dzinēju, – Ralfs nīgri piebilda.

Ruksis pakratīja galvu.

– Tiem pulka metāla daļu vajadzīgs, – viņš teica, – bet metāla takšu mumsīm nav. Bet nūja mumsīm ir.

Ralfs pagriezās un neviļus pasmaidīja. Ruksis bija garlaicīgs. Viņa resnums, aizdusa un praktiskās idejas Ralfam bija apnikušas, bet vienmēr bija uzjautrinoši Ruksi izjokot, pat ja tas gadījās neviļus.

Ruksis ieraudzīja smaidu un nepareizi iztulkoja to par draudzības zīmi. Vecākie zēni pat neapspriedušies bija nonākuši pie atziņas, ka Ruksis ir savādnieks – ne tikai tāpēc, ka viņš runāja ar akcentu un kļūdām, tas vēl nebūtu nekas sevišķs, bet tāpēc, ka viņam bija izblīdis vēders, astma, brilles un nepatika pret fizisku darbu. Redzēdams, ka uzjautrinājis Ralfu, viņš notīksminājās un izvērtā savu domu.

– Nūju mumsīm ir, cik uziet. Katram var būt savs pulkstenis. Un vienādīņ varēsīm noteikt laiku.

– Tad ta liels labums!

– Pats sacīji – kaut kas jādara. Lai mūs izglābtu.

– Izbeidz!

Ralfs pielēca kājās un aizskrēja uz līci, kur Moriss pašlaik ne visai veiksmīgi ienira. Viņš nopriecājās par izdevību mainīt sarunas tematu. Un, ieraudzījis Morisu iznirstam, uzsauca:

– Cisu maiss! Cisu maiss!

Moriss uzsmaidīja Ralfam, un tas viegli ieslīdēja ūdenī. Ralfs te no visiem zēniem peldēja vislabāk, taču pašlaik runas par izglābšanu – muļķīgā mēļošana par izglābšanu bija viņu sakaitinājusi un nenomierināja pat zaļais dzelmājs ar zeltaino, sadrumstaloto sauli. Viņš nesāka rotaļas, bet platiem vēzieniem aizīrās zem Saimona un slapji spīdīgs kā ronis izlīda no ūdens pagulēt otrā pusē. Lumzīgais Ruksis arī aizgāja uz turieni, bet Ralfs apmetās uz vēdera un izlikās, it kā nebūtu viņu pamanījis. Mirāža bija izzudusi, un Ralfs sadrūmis pār-laida acis pār grodo, zilo apvāršņa līniju.

Nākamajā mirklī viņš jau bija stāvus un kļiedza:

– Dūmi! Dūmi!

Saimons gribēja piecelties sēdus tieši ūdenī, bet atkrita un aizrijās. Moriss, kurš bija gatavojies ienirt, sasvārstījās uz papēžiem, pagriezās un metās uz zālaini zem palmām. Un katram gadījumam sāka vilkt kājās driskainās īsbikses.

Ralfs stāvēja, ar vienu roku atglauzdams matus, otru saņņaudzis dūrē. Saimons izkāpa no ūdens. Ruksis berzēja brilles gar biksēm un samiedzies iesānis raudzī-

jās uz jūru. Moriss iebāza abas kājas vienā starā. Tikai Ralfs nekustējās.

– Nekādus dūmus neredz, – Ruksis neticīgi sacīja.
– Nekādus dūmus takšu neredz. Kur tev ir tie dūmi, Ralf?

Ralfs klusēja. Viņš tagad ar abām rokām bija aptvēris pieri, lai mati nekristu acīs. Viņš sasvērās uz priekšu, sāls jau baltināja viņa ķermeni.

– Ralf, kur tad ir kuģis?

Saimons stāvēja blakām un lūkojās uz apvārsni pār Ralfa plecu. Morisa bikses notirkšķēja un saplīsa, viņš tās nometa, paskrēja uz meža pusi un tūlīt atgriezās.

Dūmi bija ciešs kamolītis pie apvāršņa, un šis kamolītis lēnītiņām ritinājās vaļā. Zem tā bija punkts, droši vien skurstenis. Ralfs nobālis nomurmināja:

– Viņi ieraudzīs mūsu dūmus.

Ruksis beidzot skatījās pareizā virzienā.

– To jau tik tikko var sazīmēt.

Viņš apgriezās un paskatījās uz kalnu. Ralfs joprojām ar acīm urbās kuģī. Seja vairs nebija tik bāla. Saimons stāvēja līdzās un klusēja.

– Es gan slikti redz, – sacīja Ruksis. – Bet mūsu dūmi – vai kūp vai nekūp?

Ralfs tikai sarāvās, taču nenovērsās no kuģa.

– Kur ir mūsu dūmi?

Pieskrēja Moriss un arī cieši raudzījās uz jūru. Saimons un Ruksis lūkojās uz kalnu. Ruksis saviebās, bet Saimons iekliedzās tā, it kā būtu stipri sasities:

– Ralf! Ralf!

Balss bija tāda, ka Ralfs apsviedās riņķī.

– Jūs manīm pateic – vai tur ir signāls? – iztrūcies jautāja Ruksis.

Ralfs pavērās atpakaļ uz izgaistošajiem dūmiem pie apvāršņa, tad atkal paskatījās uz kalnu.

– Ralf, paklau, Ralf! Vai tur ir signāls?

Saimons bikli pastiepa roku pret Ralfu, bet Ralfs jau skrēja, šļakatas mētādams, viņš joņoja pa sēkli, pa karstajām, baltajām smiltīm zem palmām. Pēc mirkļa viņš cīnījās ar krūmiem, ar kuriem jau bija noaugusi lauzma. Saimons skrēja nopakaļ, aiz viņa – Moriss. Ruksis vēl arvien kļiedza:

– Ralf, paklau, Ralf!

Tad arī viņš sāka skriet un, rausdamies augšā uz terases, paklupa pār Morisa nosviestajām īsbiksēm. Aizmugurē aiz četriem zēniem gar apvāršni lēnām sli-dēja dūmi, bet krastā Henrijs un Džonijs svieda smiltis virsū Pērsivalam, un tas atkal žēli raudāja, un visiem trim nebija ne jausmas par milzīgo uztraukumu.

Ticis ārā no lauzmas, Ralfs bija galīgi aizsiesies un spēja vienīgi nosodīties. Viņš gluži kā apmāts bija kails meties dzelkšņainajā krūmājā un viscaur noplūdis asinīm. Pie stāvās kalna nokājes viņš apstājās. Moriss bija tikai dažus jardus aiz viņa.

– Rukša brilles! – Ralfs iesaucās. – Ja ugunskurs nodzisis, tad mums...

Viņš apklusa un sagraļojās. Ruksis vēl lumpačoja pa krastu tikko saredzams no šejienes. Ralfs paskatījās uz apvāršni, tad atkal uz kalnu. Varbūt labāk vispirms paņemt no Rukša brilles? Bet varbūt kuģis tikmēr aizies? Ja nu viņi uzkāpj, bet ugunskurs nodzisis – un jāstāv un jānoskatās, kā rāpjas augšā Ruksis un kuģis

pazūd aiz apvāršņa? Galīgā izmisumā, nezinādams, par ko izšķirties, Ralfs iesaucās:

– Ak Dievs! Ak Dievs!

Saimons elsdams izspraucās no krūmiem. Seja viņam bija saviebtā. Ralfs traucās augšup, ar neprātīgu skatienu pavadīdams izzūdošo dūmu grīstīti.

Ugunskurs bija nodzisis. Viņi to saprata tūlīt; viņi to bija zinājuši jau tur, lejā, kad viņiem bija pavīdējuši dūmi no mājām. Ugunskurs bija pilnīgi nodzisis, nekūpēja, negruzdēja; uzraudzītāji – aizgājuši. Blakām grēdoja veltīgi sagatavots kurināmais.

Ralfs pavērās atpakaļ uz jūru. Apvārsnis atkal stiepās tukšs un vienmuļīgs, tikai neskaidri palsnīja dūmu pēdas. Ralfs klupdams krizdams skrēja pa sārtajām klintīm, spēji atkāpās no krants un kļiedza kuģim:

– Atgriezies! Atgriezies!

Viņš skraidīja šurp un turp gar krants malu, nenovērsdamies no jūras, un sauca kā prātu zaudējis:

– Atgriezies! Atgriezies!

Piesteidzās Saimons un Moriss. Ralfs lūkojās uz viņiem, acis nemirkšķinādams. Saimons pavērsās sānis, noslaucīja vaigus. Ralfs izgrūda skarbu vārdu – slik-tāku viņš nezināja:

– Nekrietneļi! Lāvuši apdzist ugunskuram!

Viņa acis pārslīdēja pār laužņaino nogāzi. Ruksis beidzot uzrāpās, viņš bija aizsies un pinkšķēja kā mazpuisītis. Pēkšņi Ralfs saņņaudza dūres un tumši piesarka. Skatiens urbās vienā punktā, balss aiztrūka:

– Re, kur viņi!

Procesija virzījās tālu lejā, pie pašas ūdens malas, pa sārto zvirgzdaini. Dažiem zēniem bija melnās cepurītes,

bet vispār viņi gāja gandrīz kaili. Nonākuši uz gludākas takas, visi reizē pacēla nūjas gaisā. Viņi kaut ko dziedāja – kaut ko par nastu, kuru ļoti uzmanīgi nesa neceļos noklīdušie dvīņi. Pat tādā attālumā Ralfs tūlīt atšķīra Džeku – garš, rudmatains viņš, protams, soļoja priekšgalā.

Saimons palūkojās pār Ralfa plecu uz Džeku, kā nesen bija lūkojies pār Ralfa plecu uz apvārsni, un acīmredzot izbijās. Ralfs vairs neteica neko un gaidīja, lai viņi pienāk tuvāk. Dziedāšanu varēja sadzirdēt, bet vārdus attālums noslāpēja. Aiz Džeka gāja dvīņi un nesa plecos garu kārti. Asiņainais cūkas liemenis nokarājās no kārts un smagi zvalstījās, dvīņiem klūpņājot pa nelīdzeno taku. Galva šūpojās zem vaļējās rīkles un it kā šņukurēja zemi. Nu jau pār melno, pelnaino izdegu plūda šurp dziesmas vārdi:

– *Nokauj cūku! Pārgriez rīkli! Lai šķīst asins!*

Taču tad, kad viņi sāka atšķirt vārdus, procesija bija nonākusi pie stāvās nogāzes un dziesma uz mirkli pieklusa. Ruksis šņaukāja degunu, bet Saimons aši apsauca viņu, it kā viņš būtu pārāk skaļi ierunājies baznīcā. Pirmais kalna galā parādījās Džeks ar izkrāsotu seju, viņš sveikdams līksmi pacēla šķēpu.

– Paskaties, Ralf! Mēs nokāvām cūku! Piezagāties... Aplencām...

Un mednieki sāka runāt cits caur citu:

– Ielencām...

– Kā gāzāties virsū...

– Tā kvieca...

Cūka žvangojās starp dvīņiem, lāsinādama tumšas asinis. Dvīņu sejās – it kā pa abiem vienā – staroja

plats, pārvēsmīgs smaids. Džeks dega stāstīšanas kārē, bet nezināja, ar ko sākt. Vispirms viņš palēkāja, tad atcerējās savu pašcienību, mitējās un pasmaidīja. Ievērojot sev uz rokām asinis, viņš pretīgumā novaikstījās, pameklēja, ar ko tās varētu notīrīt, noslaucīja gar īsbikšiem un skaļi iesmējās.

Tad ierunājās Ralfs:

– Jūs pametāt ugunsgrāvu.

Džeks aprāvās no tāda nepiedienīga atgādinājuma, tomēr tas nespēja aptumšot viņa laimi.

– Atkal iedegsim. Ralf, ja tu būtu bijis kopā ar mums!... Tas bija kapitāli! Cūka iespēra dvīņiem, viņi novēlās...

– Mēs tai pamatīgi trāpījām...

– Es kā gāzos virsū...

– Bet es tai pārgriezu rīkli! – Džeks to pateica ar lepnumu, tomēr nodrebinājās. – Aizdod man savu nazi, Ralf, lai varu iegriezt pirmo robu spalā.

Mednieki lēkāja un vāvuļoja. Dvīņi joprojām smaidīja.

– Asiņu gan bija kolosāli daudz! – Džeks iesmējās un atkal nodrebinājās. – Kaut tu būtu redzējis!

– Tagad mēs katru dienu medīsim...

Ralfs stāvēja nekustīgi, tad vēlreiz ierunājās – aiztrūkstošā balsī:

– Jūs pametāt ugunsgrāvu.

Džeks beidzot jutās neveikli. Viņš paraudzījās uz dvīņiem, pēc tam uz Ralfu.

– Viņi mums bija vajadzīgi medībās, – viņš sacīja, – citādi mēs nevarētu cūku aplenkt. – Un vainīgs nosarka. – Ugunsgrāvs nedeg tikai kādu stundu vai divas. Iekursim no jauna...

Viņš ievēroja, ka Ralfam āda vienās skrambās un ka visi četri sadrūmuši klusē. Laimes augstsirdībā viņam gribējās ar visiem dalīties priekā. Galvā drūzmējās ainas, atklājumi, kurus viņi bija izdarījuši, pievārēdami spārdīgo cūku, ievilinādami dzīvu radību, pakļaudami to savai gribai un tad atņemdami tai dzīvību – ilgi, alkatīgi, kā slāpes remdējot.

– Asiņu kā jūra!

Un viņš plati atpleta rokas.

Aprimušie mednieki tagad atkal tērgavoja. Ralfs atbraucēja matus no pieres, ar otru roku parādīja uz tukšo apvārsni. Viņa balss bija tik skaļa un barga, ka visi tūlīt apklusā.

– Tur bija kuģis!

Džeks uzreiz saprata, ko tas nozīmē, un neizturēja Ralfa skatienu. Pieliecās, uzlika roku uz cūkas liemeņa, tvēra pēc naža. Ralfs nolaida roku, sažņaudza dūri, balss viņam trīcēja.

– Bija kuģis. Tur. Tu solīji uzmanīt ugunskuru, bet tevis dēļ tas nodzisa.

Viņš piegāja Džekam tuvāk; Džeks pagriezās un jau skatījās viņam sejā.

– Viņi būtu mūs ieraudzījuši. Mēs tiktu mājās...

To Ruksis vairs nevarēja izturēt. Aiz bēdām viņš aizmirsa visu savu bailīgumu un skaļi ievaimanājās:

– Bet tu, Džek Meridjū, tik kladzini par tām asinīm! Par to savu medišanu! Mēs jau brauktu mājās...

Ralfs pastūma Ruksi sāņus.

– Es esmu vadonis! Un tev ir jāizpilda, ko es saku! Bet tu vienīgi runā. Pat būdu uzcelt nevari, bet aizej medībās un ugunskurs nodziest.

Viņš aizgriezās un uz mirkli apklusā. Tad balss viņam atkal gandrīz aiztrūka:

– Bija kuģis...

Viens no medniekiem, no mazākajiem, ieraudājās. Visi jau saprata briesmīgo patiesību. Džeks, durstīdams ar nazi liemeni, nosarka līdz ausu galiem.

– Tā nav nieka lieta. Mums visi bija nepieciešami. Ralfs pagriezās.

– Pabeigtu būdas, un tev būtu visi. Bet nē, tev tik jāmedī...

– Gaļa mums vajadzīga!

Džeks izslējās, no naža pilēja asinis. Divi zēni stāvēja aci pret aci. Lieliskā medību, pēdu dzišanas, izmaņas un nežēlīgas jautrības pasaule un nemitīgu ilgu un bezpalīdzīga saprāta pasaule. Džeks pārlika nazi kreisajā rokā un notriepa ar asinīm pieri, atbīdot pielipušu šķipsnu.

Ruksis atkal uzsāka:

– Viss tik tevis dēļ! Apsolīji uzmanīt dūmus...

Šāds Rukša pārmetums un vēl dažu mednieku piekrišanas saucieni izveda Džeku no pacietības. Zilajās acīs zvidzēja dusmas. Viņš paspēra soli un, beidzot varēdams kādam atmaksāt, atvēzējies spēcīgi iebelza Ruksim pa vēderu. Ruksis nourkstējās un saguba. Džeks stāvēja blakām. Pazemojums bija pārvērtis viņa balsi:

– Nu, dabūji? Vēl gribi šito? Treknais cirmeni!

Ralfs pienāca klāt, un Džeks ievēla Ruksim pa galvu. Brilles nokrita, notinkšķēja uz akmeņiem. Ruksis šausmās iekliedzās:

– Manas brilles!

Viņš ližņāja rāpus, gramstijās pa akmeņiem, bet Saimons aizsteidzās priekšā un iedeva viņam brilles. Kalna galā plosījās kaislības un biedēja Saimonu.

– Viens stikls ir pušu.

Ruksis paņēra brilles un uzlika uz deguna. Viņš nikni skatījās uz Džeku.

– Es nevar bez brillēm! Tagad es ir vienacis! Tu pagaidi!

Džeks pagājās uz Rukša pusi, bet Ruksis aizrāpāčoja, pārrausās pāri lielam akmenim un aizslēpās aiz tā. Pastiepa galvu un nozibināja uz Džeku veselo stikliņu:

– Es nevar bez brillēm! Tu pagaid!

Džeks atdarināja gan pozu, gan žēlabas:

– Bez bri-i-ill-ēm, pa-a-gaid...

Pats Ruksis un Džeka atdarinājums bija tik jocīgs, ka mednieki iesmējās. Tas Džeku iedrosmināja. Viņš vēl noietās uz visām četrām, un nu jau visapkārt dārdēja smieklu vētra. Pat Ralfam noraustījās lūpas, bet viņš tūlīt noskaitās pats uz sevi. Un gandrīz čukstus sacīja:

– Tā ir nekrietnība.

Džeks mitējās ākstīties, mirkli pastāvēja, pavērsās pret Ralfu. Un izkliedza:

– Nu labi! Labi!

Viņš paskatījās uz Ruksi, uz Ralfu, uz medniekiem.

– Nu jā, tas ir nelāgi. Nu, par ugunsкуру. Es...

Un pavilcinājās.

– Es lūdzu mani atvainot.

Mednieki atsaucās uz šo skaisto žestu ar sajūsmīgu dūkoņu. Viņi lika skaidri saprast, ka Džeks ir brašs

zēns, ka ar savu augstsirdīgo atvainošanos viņš tikai ieguvis, turpretī Ralfs kaut kādā ziņā zaudējis. Un tagad gaidīja cienīgu atbildi.

Tomēr neko tādu Ralfs nespēja no sevis izdabūt. Džeks patiešām bija veikli izlocījies, bet Ralfu tas tikai vēl vairāk saērcināja. Ugunskurs nodzisis, kuģis aizgājis. Vai viņiem tas ir par maz? Nekādas cienīgas atbildes nebūs, viņš nevarēja savaldīt dusmas:

– Nekrietnība!

Kalna galā sastrēdza klusums. Džeka skatiens vērtās aizmiglots un atkal noskaidrojās.

Pēdējais vārds palika Ralfam, viņš nomurmināja:

– Labi. Iededziet ugunsкуру!

Beidzot varēja stāties pie darba, un visiem kļuva vieglāk. Ralfs neko vairs nedz teica, nedz darīja, tikai stāvēja un raudzījās uz pelniem sev pie kājām. Džeks bija skaļš un rosīgs. Deva pavēles, iedziedājās, svilpoja, pameta frāzes klusējošajam Ralfam – frāzes, kas neprasiņa atbildi un tāpēc neizraisīja strīdu, – bet Ralfs joprojām klusēja. Neviens, pat ne Džeks, neuzdrošinājās palūgt Ralfu atiet nost, un beigu beigās ugunsкуру sāka kraut kādus trīs jardus tālāk – daudz neizdevīgākā vietā. Tā Ralfs apliecināja savu virsvadību; viņš nebūtu varējis izdomāt labāku veidu, kaut dienām ilgi par to gudrotu. Pret šādu ieroci, tik neizprotamu un ietekmīgu, Džeks jutās bezspēcīgs un tāpēc neapzināti sirdijās. Ugunsкура krautne auga arvien lielāka un beidzot nošķīra viņus kā augsta barjera.

Kad krautni atlika vienīgi aizdedzināt, atkal iestājās saspīlēts brīdis. Džeks neziņā vilcinājās. Bet tad viņam par izbrīnu Ralfs piegāja pie Rukša un paņēma brilles.

Ralfs arī pats neapjauta, kad starp viņu un Džeku atkal nostiprinājies gandrīz pārtrūkušais pavediens.

– Es atnesīšu atpakaļ.

– Nē, es ies līdz.

Ruksis stāvēja aiz Ralfa vientuļš izblāvējušu krāsu jūrā, bet Ralfs, ceļos nometies, grozīja saules zaķīšus. Tikko uguns uzliesmoja, Ruksis tūlīt pastiepa rokas un pagrāba brilles.

Teiksmainie violetie, sarkanie un dzeltenie uguns ziedi apbūra viņus ar savu skaistumu, un naidīgums izzuda. Viņi atkal bija zēni ap nometnes ugunskuru, un pat Ralfs un Ruksis gandrīz iesaistījās pulciņā. Drīz daži noskrēja lejā pēc kritalām, bet Džeks sagrieza liemeni. Sākumā viņi gribēja to veselu izcept uz kārts, taču nekas neiznāca, kārts uzreiz sadega. Tad atgīdās uzdukt gaļas gabalus uz zariem un turēt liesmās, bet šādi arī paši jutās kā uz karstas pannas.

Ralfam tecēja siekalas. Viņš bija nodomājis atteikties no gaļas, bet ilgā augļu un riekstu diēta, paretam krabis vai zivs salauza viņa izturību. Viņš saķēra pusjēlo gaļas gabalu un iecirta tajā zobus kā vilks.

Ruksim arī tecēja siekalas, viņš ieteicās:

– Bet man?

Džeks gribēja Ruksi pamocīt ar neziņu, lai parādītu savu varu; nepacietīgais Ruksis pats deva iegānu skarbumam.

– Tu nemedīji.

– Ralfs arī ne, – Ruksis raudulīgi sacīja. – Un Simons. – Un paskaidroja: – Krabī takšu ir tikpat gaļas, cik melns aiz naga.

Ralfs sabozās. Saimons, sēdēdams starp dvīņiem un Ruksi, noslaucīja muti un pastūma savu gaļas gabalu pāri akmeņiem Ruksim; tas paķēra gaļu. Dvīņi iespurdzās, Saimons nokaunējies nolaida acis.

Tad Džeks pielēca kājās, atgriezta lielu klunci gaļas un nosvieda Saimonam pie kājām.

– Še tev vēl! Rij!

Viņš nikni blenza uz Saimonu.

– Nu!

Viņš apsviedās riņķī apmulsušo zēnu pulciņa vidū.

– Es jums gaļu sadabūju!

Viss niknums, visi neskaitāmie apkaunojošie pārmetumi un aizvainojumi izpaudās šajā pirmatnējā un biedējošā dusmu uzliesmojumā.

– Es izkrāsoju seju!... piezagos!... Nu jūs ēdat, visi ēdat!... Bet es...

Kalna galā klusums kļuva aizvien dziļāks, līdz varēja skaidri sadzirdēt, kā knikst ugunskurs un čurkstinās gaļa. Džeks pavērās apkārt, meklēdams atzinību, bet ieraudzīja vienīgi bijību. Ralfs ar gaļas gabalu rokās stāvēja signāluguns pelnos un klusēja.

Beidzot klusumu pārtrauca Moriss. Viņš pievērsās vienīgajam tematam, kurš spēja apvienot visus:

– Kur tad jūs to uzgājāt?

Rodžers parādīja uz laužņaino nogāzi:

– Tur, pie jūras...

Džeks jau atguvies pats gribēja pastāstīt. Viņš pārtrauca Rodžeru:

– Mēs nogulāmies apkārt. Es pielavījos četrpāpus. Šķēpi neturējās, nav ierobu. Cūka metās prom un sāka baigi kviekt...

– Tad šāvās atpakaļ, iekļuva aplenkumā, asinis tecēja aumaļām...

Zēni runāja cits caur citu, līksmi, aizgūtnēm:

– Mēs to aplencām...

– Jau pēc pirmā dūriena cūka bija stīva, tāpēc bija viegli to apstāt un sist, sist...

– Bet es pārgriezu tai rīkli...

Dvīņi, joprojām vienādi smaidīdami, uzlēca augšā un sāka lēkāt viens ap otru. Un nu jau lēkāja visi, spiedza, tāpat kā apkritisī cūka, kļiedza:

– Dod pa koko!

– Dod, ka sašķīst!

Moriss kviekdams ieskrēja apla vidū – viņš tēloja cūku, un mednieki, vēl aizvien riņķodami apkārt, atdarināja nogalēšanu. Viņi dejoja un dziedāja:

– *Nokauj cūku! Pārgriez rīkli! Galē nost!*

Ralfs raudzījās uz viņiem gan ar skaudību, gan ar pretīgumu. Nogaidīja, līdz viņi rimstas, līdz apklust dziedāšana, un tikai tad ierunājās:

– Es sasaukšu sanāksmi.

Cits pēc cita visi apstājās un pagriezās pret viņu.

– Pūtīšu ragu. Sasaukšu sapulci, lai gan mums varbūt vajadzēs sēdēt tumsā. Nāciet uz laidu. Tiklīdz es pūtīšu. Tūlīt pat.

Viņš pagriezās un devās lejā.